

Anatomia humana

RÀBIA, I D'ALTRES RÀBIES

Jorge Bello
Metge Pediatre

Alerta, que la cigarreta electrònica no és pas inofensiva, i em fa ràbia que no en diguin res. Hi ha una altra mena de ràbia, i són ràbies prou justificades, hi ha rabiosos i rabiuits. Però deixeu-me que primer us digui que ara fa un any que el Parlament Europeu alertava sobre les incerteses i sospites que envolten la cigarreta electrònica.

La cigarreta electrònica és un dispositiu que vaporitza nicotina líquida, que l'usuari inhala com a vapor (en diuen «vapejar»). Vapejada i inhalada d'aquesta manera, la nicotina entra als pulmons i passa a la sang a través de les finíssimes membranes pulmonars, i d'aquí al cervell. Aquesta nicotina és tòxica i addictiva.

N'hi ha que no tenen nicotina, però el Comitè Nacional per a la Prevenció del Tabaquisme informa que s'ha trobat nicotina a les cigarretes electròniques que teòricament no en tenien gens. Afirmar també que no són eficaces per deixar de fumar, més aviat al contrari: la persona pot continuar enganxada a la nicotina i al costum de fumar.

Però el vapor de la cigarreta electrònica conté menys nicotina que el fum de tabac, i no conté els nombrosos components cancerígens derivats de la combustió del tabac. No obstant això, la ciència insisteix a dir que encara no hi ha prou informació científica

per afirmar que siguin inofensives.

❖ **DE FET, NO SEMBLEN PAS INOFENSIVES**, perquè unes quinze aspiracions a la cigarreta electrònica són equivalents, en nicotina que passa a la sang, a fumar una cigarreta convencional. I vapejar-se una càrrega equivalent a fumar-se un paquet de tabac.

Fa unes setmanes, a la Corunya van diagnosticar el primer cas de pneumònia lipoida en un vapejador de cigarretes electròniques.

El que em fa ràbia és que la propaganda de les cigarretes electròniques no alerti sobre

La ràbia és una malaltia, recordeu-vos de vacunar el ca, però també és un sentiment fort i poderós, visceral, ben útil i ben capaç de mudar les coses

el perill potencial de vapejar unes substàncies que ningú dona per segures. Més coses em fan ràbia.

Em fa ràbia que el govern central continuï amb la política de rescatar, amb doblers públics, les empreses privades més poderoses, com ara la de les autopistes de Madrid. I alhora deixa caure les empreses petites, i continua collant la sanitat pública i l'ensenyament públic.

La ràbia no és poca cosa, i farà mal fet qui consideri que la ràbia és malaltia d'un dia. La policia va haver d'abatre un rabiu perquè no hi havia manera de controlar-lo, i

mossegava.

Frenètic, rabiu, la policia de Toledo va haver d'abatre un ca que havia mossegat uns fets. Mort el ca, en fer-li l'autòpsia van veure que estava rabiu perquè tenia la ràbia; se'n diu la forma rabiosa de la malaltia ràbia. També de l'any passat és el cas d'una fieta de 5 anys que la van dur a l'ambulatori, a Granada, perquè un ca li havia fet una mossegada quan era a Bolívia, tres setmanes abans. No era gaire cosa, només una ferideta de res, però el metge de l'ambulatori va sospitar ràbia, i va actuar en conseqüència.

❖ **EL CA LI HAVIA TRANSMÈS LA RÀBIA, EFECTIVAMENT**, però l'actuació del personal sanitari va impedir que la nena desenvolupés la malaltia. Espanya no registra casos de ràbia humana des de 1978, però ara hi ha molta ràbia.

Ràbia perquè el president diu que «Educatió pública, de qualitat i en català no és el nostre model» i perquè la consellera, màxima autoritat en educació, xerra d'un tal informe Trepitja (és a dir, l'informe Pisa) com si en sabés; i parla d'això que li diuen sa moma, i no sé si sap que és el museu Moma de Nova York. Aquestes coses fan ràbia, i la ràbia no passa, no la calma el temps, no l'oblida el silenci, la ràbia no se'n va perquè en aquestes mans estem.

Ràbia perquè rescaten bancs i autopistes, i alhora cargolen i recargolen el personal que fa servei. Però aquest personal continua que demostra una capacitat que triomfa sobre la incapacitat i les durícies dels poderosos.

belo.cat | jordibello@gmail.com

Un lugar para disentir

DEL LUCERO A LA LUZ

Joan Sans Payeras
Libre pensador

La semana pasada las imágenes me devolvían casi cuarenta años atrás. Era como si el NODO invadiera nuestros canales televisivos y reviviéramos de nuevo la muerte de Franco. Largas colas para dar el último adiós, posterior traslado del féretro en un armón de artillería por las calles de la capital, y todo bajo la atenta custodia de gente uniformada. Su posterior sepultura en la catedral de Ávila sellaba aquella imagen del Valle de los Caídos, treinta y tantos años atrás.

Seguiría un funeral de Estado y los más altos honores habidos y por haber. Medallas, cruces, collares, títulos y aeropuertos. Pero aquel lucero al que se rendían honores, reflejo del que cantaban los antiguos miembros del Movimiento ya transformados en camisas blancas de su época, era un auténtico desconocido para las generaciones de finales de los ochenta y posteriores.

Su salida apresurada de la política y los consiguientes fracasos en los referendos democráticos, le hicieron ser este gran desconocido para la nueva generación de españoles. Pero esta nueva generación de españoles de a pie, se bastan y se sobran. Y no necesitan mirar a un pasado manipulado ni hipócrita. Miran hacia el futuro. Y sobre todo, viven en el presente.

Y es en este mismo presente, en esta misma semana en la que media España se dejaba engatusar por los lobbies y demás interesados en subirlo a los altares, cuando grupos incontrolados se manifestaban apedreando a los garantes del orden. Y nadie se interpuso. Casi nadie se interpuso.

Casi nadie, porque los estudiantes sí que se interpusieron. Y se impusieron. Aquellos jóvenes desconocidos de quién era Adolfo Suárez, nos dieron una lección de democracia y de libertad. Una lección de derechos y de deberes. Se manifestaban contra las subidas de tasas, de leyes, contra el ministro y demás, sí. Pero echaron de sus filas a aquellos saboteadores que nada tenían que ver con su lucha. Y los echaron ellos mismos, con su decisión, con su coraje.

Aquel lucero de la canción había perdido el resplandor, pero aquellos jóvenes españoles y asimilados, aquellos que habían decidido ejercer sus derechos en la calle de todos, nos habían enseñado la luz.

Una luz dirigida desde el presente y con vistas al futuro. No necesitaban retroceder casi cuarenta años para encontrar la ilusión. La ilusión y las posibilidades estaban en el presente. La luz era la ilusión puesta en camino. El interruptor, el esfuerzo. La energía, ellos mismos.

¡Y sin necesidad de cánones!

www.joansans.blogspot.com

Es racó d'en Cambreta

I L'AIGUA SEMPRE CAU BAIX

Gustau Juan Benejam

Dia 28 de març passat va fer cinc anys de la intervenció de Caja Castilla-La Mancha per part del Banc d'Espanya. Va ésser el tret de sortida d'una llarga cadena d'intervencions públiques que durien a la ràpida desarticulació del vell sistema de caixes d'estalvis, aquestes enyorades entitats financers sense propietaris privats ni afany de lucre, sempre pròximes, on els pobres hi duien -hi dúiem- els magres estalvis, arplegats monedeta rere monedeta que, a més a més, solien tenir a prop qualque servici social obert al públic del barri o del poble: una biblioteca, un dispensari...

Feia mig any que havia esclatat oficialment la crisi actual amb la fallida del banc americà Lehman Brothers, primera víctima de les *subprimes* (hipoteques porqueria), manifestació d'una gran bombolla especulativa, immobiliària i financera als Estats Units.

Daquelles caixes sols en queden dues de petites que segueixen funcionant com abans: Caixa d'Ontinyent, al País Valencià i

Colonya Caixa de Pollença, de la qual en tenim dues sucursals a Menorca. En queden tretze més que han reconvertit en bancs els seus serveis financers, que pagam com als altres bancs; trenta-cinc han desaparegut, simplement; n'hi queden un bon grapat més en situacions diverses, moltes han estat

Reconvertir aquesta situació ha costat -i segueix costant- milers de milions d'euros, perquè en seguim pagant el deute i els interessos. I ja se sap, l'aigua sempre cau baix: les tempestats de l'economia, dels bancs, volen molt amunt, però es remullen les misèries dels de baix

intervingudes per l'Estat, d'altres han estat estatitzades, pura i simplement. Tot fruit de la versió espanyola de l'especulació immobiliària i financera, també d'una corrupció política de la qual se'n paga un preu electoral molt, massa, baix.

Redreçar o reconvertir aquesta situació ha costat -i segueix costant- milers de milions d'euros, perquè en seguim pagant el

deute i els interessos. I ja se sap, l'aigua sempre cau baix: les tempestats de l'economia, dels bancs, volen molt amunt, però sempre es remullen les misèries dels de baix. I Espanya no és ni Estats Units ni Alemanya, que tenen una economia forta, diversificada, amb un considerable pes de les activitats productives.

❖ **AL CAP DE CINQ ANYS** segueixen apareixent problemes derivats de l'esclafit de la bombolla immobiliària, especulativa. Ara el Govern es planteja rescatar les concessions privades d'un munt d'autopistes de peatge, que es van fer i no serveixen per res, fruit del mateix arbre que ens ha duit aquesta crisi; açò costarà alguns milers de milions d'euros més: seguirà plovent de dalt i l'aigua caurà baix, ens seguirem banyant els mateixos, la majoria. Un informe publicat per Carites diu que amb el diners d'aquest nou rescat es podrien garantir ingressos mínim a uns quants cents de milers de famílies que no tenen cap ingrés.

El ministre Montoro ha frisat a desmentir l'esmentat informe: «no es correspon amb la realitat». No sé si s'hi correspon o no, però no sembla que ningú de la seva família hagi de viure d'una feina temporal, ni del poc que dona la pensió d'un avi, ni hagi d'anar a recaptar a un banc d'aliments.